

Convenția nr. 135/1971 privind protecția reprezentanților lucrătorilor în întreprinderi și înlesnirile ce se acordă acestora

Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii, convocată la Geneva de către Consiliul de Administrație al Biroului Internațional al Muncii, și întrunită la 2 iunie 1971, în cea de a cincizeci și șasea sesiune a sa,

luând notă de dispozițiile Convenției asupra dreptului, de organizare și negociere colectivă, 1949, care acordă protecție lucrătorilor împotriva tuturor actelor de discriminare ce aduc atingere libertății sindicale în materie de angajare, considerând că este de dorit să se adopte dispoziții complementare privind reprezentanții lucrătorilor,

după ce a hotărât să adopte diverse propuneri în legătură cu protejarea reprezentanților lucrătorilor în întreprinderi și cu înlesnirile ce trebuie să li se acorde acestora, problemă care constituie al cincilea punct al ordinii de zi a sesiunii,

după ce a hotărât ca aceste propuneri să capete forma unei convenții internaționale,

adoptă, la 23 iunie 1971, următoarea convenție, care se va numi „Convenția privind reprezentanții lucrătorilor 1971”:

Articolul 1

Reprezentanții lucrătorilor din întreprinderi trebuie să beneficieze de o protecție eficace împotriva oricăror măsuri care i-ar putea prejudicia, inclusiv desfacerea contractului de muncă, și care ar avea drept cauză calitatea sau activitățile lor de reprezentanți ai lucrătorilor, apartenența sindicală sau participarea la activități sindicale, în măsura în care acționează potrivit legilor, convențiilor colective sau altor aranjamente convenționale în vigoare.

Articolul 2

1. În întreprinderi trebuie să se acorde înlesniri reprezentanților lucrătorilor, pentru a putea să-și îndeplinească repede și eficace funcțiile lor.
2. Din acest punct de vedere, trebuie să se țină seama de caracteristicile sistemului de relații profesionale aplicate în țara respectivă, precum și de nevoile, importanța și posibilitățile întreprinderii interesate.
3. Acordarea înlesnirilor nu trebuie să împiedice buna funcționare a întreprinderii interesate.

Articolul 3

Sunt reprezentanți ai lucrătorilor, în înțelesul prezentei convenții, următoarele persoane, recunoscute ca atare de legislația sau practica națională:

- a) reprezentanții sindicali, care sunt numiți sau aleși de sindicate sau de membrii sindicatelor;
- b) reprezentanții aleși, care sunt liber aleși de lucrătorii din întreprindere, în conformitate cu dispozițiile legislației naționale sau ale convențiilor colective și ale căror funcții nu se extind la activități care, în țările interesate, sunt recunoscute ca aparținând prerogativelor exclusive ale sindicatelor.

Articolul 4

Legislația națională, convențiile colective, hotărârile arbitrale sau judecătorești vor putea determina categoria sau categoriile de reprezentanți ai lucrătorilor care urmează a avea dreptul la protecția și înlesnirile prevăzute de prezenta convenție.

Articolul 5

Când, într-o întreprindere, există, în același timp, reprezentanți sindicali și reprezentanți aleși, trebuie luate măsuri corespunzătoare de garanție pentru ca prezența reprezentanților aleși să nu fie folosită pentru a slăbi situația sindicatelor interesate sau a reprezentanților acestora, și pentru încurajarea cooperării, în toate problemele care îi privesc, între reprezentanții aleși, pe de o parte, și sindicatele interesate și reprezentanții acestora, pe de altă parte.

Articolul 6

Aplicarea dispozițiilor convenției va fi asigurată pe calea legislației naționale, a convențiilor colective sau pe orice altă cale conformă cu practica națională.

Articolele 7-14

Dispoziții finale tip¹